

Agatha Raisin ja
**LAHKUMIS-
SUUDLUS
JÕULU-
LÖUNAL**

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

Originaali tiitel

Kissing Christmas Goodbye.

An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Minotaur New York

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Toimetanud Piret Klaus

Kujundanud Villu Koskaru

Copyright © 2007 by M. C. Beaton

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-638-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Üks

Agatha Raisin oli tüdinud.

Tema detektiivbüroo Cotswoldsis oli edukas, aga juhtumid kõik väikesed, väiklased ja igavad, ning nende lahendamiseks kulus palju aega. Mõnikord tundis ta, et kui peab veel mõne kadunud kassi või koeraga tegelema, hakkab ta karjuma.

Unistused ja fantaasiad, polster, mis teda harilikult elu tege-
likkuse eest kaitses, oli tema hämmelduseks täiesti kadunud. Ta oli nii kaua oma naabrist ja eksabikaasast James Laceyst unistanud, et ei suutnud tunnistada tõsiasja, et ei armasta meest enam. Agatha mõtles Jamesist vihaselt nagu mingisugusest ergutist, mis enam ei toimi.

Nii et ehkki oli alles oktoobri algus, püüdis ta oma mõtteid jõuludega täita. Erinevalt päris paljudest polnud Agatha jõulude pühitsemisest loobunud. Kogu karmi lapsepõlve Birminghami agulis olid täiuslikud jõulud olnud tema unistus. Astelpõõsamarjad läikisid, väljas langes vaikselt lund ja sees valitses dickenslik rõõm.

Unenäos suudles James Lacey teda puuvõõriku all, ja nagu kesk-ealisel uinuval kaunitaril tärkas temas taas kirg.

Agatha sõbranna, vikaariproua Bloxby oli kunagi juhtinud tähelepanu tõsiasjale, et jõulud on Kristuse sünnipäev, aga Agatha kohkus sellest mõttest ära. Temale olid jõulud pigem Hollywood kui kirik.

Televiisoris näidati juba jõulureklaame ja supermarketite vahekäigud olid täis paukkompvekke, puuviljapirukaid ja pudinguid.

Aga ühel krõbedal hommikul kuu alguses juhtus midagi, mis viis Agatha mõtled jõuludest eemale.

Ta istus Mircesteris oma kontoris, lapates oma sekretäri proua Freedmaniga kaustasid läbi, mõeldes, kas võtta järjekordne igav ülesanne enesele või anda lahendada ühele oma kahest detektiivist – Phil Marshallile või Patrick Mulliganile. Tema omaegne detektiiv, noor Harry Beam õppis nüüd Cambridge'is ja Agatha tundis noormehe agarast tarmukusest suurt puudust.

„Ma oleksin peaaegu unustanud,” ütles proua Freedman, „aga teile saabus kiri. Sellel on kirjutatud „isiklik”, niisiis ei hakanud ma avama.”

Agatha võttis kirja vastu. Käekiri ümbrikul oli kribu, saatja aadress puudus. Ta tegi kirja lahti ja luges:

„Lugupeetud proua Raisin!

Olen kohalikest lehtedest lugenud teie detektiiviosavusest ja mind huvitab, kas leiaksite aega minu poolt läbi astuda. Mul on tunne, et keegi minu perest üritab mind tappa. Ilm on oktoobri kohta liiga palav, kas pole?

Siiralt Teie
Phyllis Tamworthy

Paber oli kallis. Päises oli kaldkirjas aadress Lower Tapori häärber, Gloucestershire.

„Põrunud,” ütles Agatha. „Päris segi. Kas me oleme omadega kasumis?”

„Jah,” ütles proua Freedman. „Täiesti hämmastav, kui tänulikud inimesed oma lemmikuid tagasi saades on.”

„Ma tunnen Harryst puudust,” ohkas Agatha. „Philil ja Patrickul pole midagi lahutuste vastu, aga neile ei meeldi loomi otsida. Neile tundub, et see pole nende vääriline, ja minu meelest pole see minu vääriline.”

„Miks te ei palka kedagi noort, kes ärajooksnud loomadega tegeleks? Näiteks mõnda tüdrukut. Tüdrukud armastavad loomi.”

„See on väga hea mõte. Pange kuulutus kohalikku lehte ja vaatame, kas leiame kellegi. Öelge, et me tahame praktikanti.”

Nädala pärast tundis Agatha pärast pikka, intervjuusid täis päeva, et ei leia mitte kunagi kedagi sobilikku. Talle paistis, nagu peaksid kõige vähesema taibuga Mircesteri tüdrukud end detektiiviks. Mõni oli tulnud mustades nahkrõivastes ja tikk-kontsadega saabastes, arvates, et on kohane näha välja nagu Charlie inglid. Õnnetuseks olid kõik peale ühe anorektiku rinnakad ja paksu taguotsaga. Kaal iseenesest poleks olnud takistus, kui mõni neist ilmutanuks tillukestki arukussädet.

Agatha oli juba valmis selleks päevaks lõpetama, kui kontoriuks lahti läks ja sisenes nooruke tütarlaps. Ta paistis olevat loomulik blond ja tema kenade joontega näos ääristasid helesiniseid silmi tihedad pikad ripsmed. Ta kandis tagasihoidlikku kostüümi, valget pluusi ja madalaid kingi.

„Jah?” küsis Agatha.

„Minu nimi on Toni Gilmour. Te vist otsite detektiivipraktikanti.”

„Soovijad peavad kirjalikult kandideerima.”

„Ma tean. Aga ma alles praegu otsustasin sellele kohale kandideerida.”

Tegelikult oli Toni suure osa päevast tänaval varitsenud, uurides tüdrukuid, kes töövestluselt väljusid, silmitsedes nende nägusid ja kuulates nende juttu. Ta taipas, et mitte keegi polnud kohta enesele saanud. Ta arvestas, et kui läheb viimasena, võib lootuse kaotanud proua Raisin ta tööle võtta.

Aga Agatha ihkas koju kasside juurde nädalalõppu veetma.

„Mine ja kirjuta avaldus,” ütles ta. „Saada meile oma lõputunnistus ja kirjelda lühidalt, miks sa enda meelest sellele tööle sobid.”

Agatha hakkas laua tagant tõusma, aga istus tagasi, kui Toni ütles: „Mul on tunnistused kaasas. Ma olen haritud. Ma teen kõvasti tööd. Ma meeldin inimestele. Tean, et oluline on jõuda faktideni.”

Agatha kortsutas kulmu. Tema jõudis faktideni harilikult kas valetades, emotsionaalse väljapressimise või otsese ähvardamise teel.

„Selles pole midagi võluvast,” ütles Agatha. „Sinu töö hakkab olema kadunud koerte ja kasside otsimine. See on tüütu ja tihti tuleb välja, et loomake on maanteel alla aetud või lihtsalt ära varastatud. Millal sa kooli lõpetasid?”

„Läinud juunis. Ma olen seitseteist.”

„Töötad sa praegu kusagil?”

„Jah, ma töötan Shalbeysi apteegi käsimüügiletis.” Shalbeyss oli üks kohalikke supermarketeid. „Töötan õhtuses vahetuses.”

„Häda on selles, et ma vajan kedagi, kes saaks kohe alustada.”

„Pole midagi,” ütles Toni. „Ma võin sealt kohe ära tulla.”

„Kas sa ülikooli ei taha minna?”

„Ma ei talu mõtet, et pean õpingute pärast enesele panga-laenu kaela võtma. Andke mulle võimalus, proua Raisin.”

„Mulle ei meeldi mõte, et püüad hundipassi saada. Sa vead oma tööandjaid alt.”

„Pole puudust tüdrukutest, kes minu asemele asuksid. Enese arvates näitan ma üles ettevõtlikkust. Te ei taha ometigi detektiivi, kes kogu aeg reegleid järgib.”

Agatha mõistis, kui väsinud ta oli. Toni rääkis selgelt ja täpselt, mida tänapäeva noorte juures harva ette tuli.

„Olgu peale. Ole esmaspäeva hommikul kell üheksa kohal. Pane jalga madalad jalatsid ja selga riided, millest sul kahju pole.”

„Kui palju ma palka saan?” küsis Toni.

„Kuus naela tunnis ja praktika ajal ületundide eest mitte midagi. Aga kui sa hästi hakkama saad, maksan sulle preemiat. Mõistlike kulude eest võid hüvitist küsida.”

Toni tänas teda ja lahkus.

„Kummaline tüdruk,” kommenteeris Agatha.

„Minu meelest oli ta kena,” ütles proua Freedman. „Kaunis vanamoodne.”

Toni väntas jalgrattal koju, mis asus ühes Mircesteri kõige hullemas elamukvartalis. Ta lükkas oma ratast mööda rohtunud jalgrada ja toetas selle majaseina najale. Tõmbas siis sügavalt hinge ja läks sisse. Tema vend Terry lösutas teleka ees, ühes käes õllepudel, teises kalaroog. „Kus ema on?” küsis Toni.

„Magab,” ütles Terry. Erinevalt oma kleenukesest õest oli Terry musklimägi. Tema paremal põsel oli publi noavõitluses saadud arm.

Toni läks ülakorrusele ja vaatas ema magamistuppa. Proua Gilmour lamas riietega voodis. Tema kõrval voodil vedeles tühi viinapudel. Õhk haises higist ja alkoholist.

Toni läks oma tuppa ja võttis seljast kostüümi, mille ta sõbrannalt laenanud oli. Ta pani selle ettevaatlikult rippuma ning tõmbas selga teksad ja puhta T-särgi.

Alumisel korrusel võttis ta seinalt nagist teksajaki ja pani selga. Ta avas ukse ja valmistus ratast lükates uuesti väljuma.

Vend ilmus tema selja tagant uksele. „Kuhu sa lähed?” hüüdis ta.

„Tööle. Õhtune vahetus,” röögatas Toni. „Mäletad sa sellist asja, mida tööks kutsutakse? Miks sina, raisk, enesele tööd ei otsi?”

Agatha pidi just õhtueineks karriroa mikrolaineahju pistma, kui uksekell helises. Kui ta eesukse avas, seisis tema ees proua Bloxby raamatukastiga.

„Need raamatud jäeti pärast müüki kirikusse,” ütles proua Bloxby. „Rohelise ja valge kaanega on vanad Penguini krimi-
nullid. Mõtlesin, et sa tahad neid ehk endale.”

„Passivad mulle kenasti. Tule sisse ja pane need köögilauale. Ma kavatsen nädalavahetusel laiselda ja sa säätsid mind raamatupoodi minekust.”

Proua Bloxby istus köögilaua äärde. Agatha vaatas sõbrannat äkitselt tekkinud murega. Vikaari abikaasa nägi väsinud välja. Kortsud silmade all tulid tavalisest rohkem esile ja hallid salgud olid kuklas olevast krunnist välja vajunud.

„Las ma toon sulle ühe šerri,” ütles Agatha. „Sa näed kurnatud välja.”